

Sıfır Numaralı Peronun Sirri

Yavuz DEMİRKIRAN

Sıfır Numaralı Peronun Sırrı

Yavuz DEMİRKİRAN

Emma okula yürüdüğü sabah sis muhallebi gibi yoğundu. Sarı yağmurluğunu sıkıca üstüne çekti ve kırmızı çizmelerinin su birikintilerinde patır patır yürüyüşünü izledi. Eski demiryolu köprüsünün yakınında tuhaf bir şey gördü: sarmaşıkların yarı gizlediği ahşap bir tabela. Üzerinde Sıfır Numaralı Peron yazıyordu. Emma Sıfır Numaralı Peron'u hiç duymamıştı. Olduğu yerde durdu ve sisin yumuşak damla damla sesini dinledi.

Sonra iyi bildiđi bir ses geldi: alçak ve dostça bir tren düdüđu. Sis in içinden küçük bir tren çıkageldi, gördüđu en küçük tren. Motoru maviydi ve üzerindeki pirinç çanlar şingırdıyordu. Tren gizli peronda durdu ve düzgün gri sakallı uzun boylu bir kondüktör basamaklardan indi. 'Hoş geldin, genç yolcu,' dedi Kondüktör Merrin yeşil şapkasını hafifçe kaldırarak. 'Sıfır Numaralı Peron yalnızca sisli günlerde görünür.'

Emma'nın kalbi güm güm attı. 'Bu gerçek bir tren mi?' diye sordu. 'Hem de nasıl gerçek,' dedi kondüktör altın bir cep saatini kontrol ederek. 'Sıradan haritalarda olmayan köylerden insanları taşır.' Emma okul çantasını ve sisli sabahı düşündü. 'Binebilir miyim?' diye sordu. Kondüktör Merrin gülümsedi. 'Bir çift göze daha ihtiyacımız olabilir,' dedi ve basamaklardan çıkmasına yardım etti.

İçeride tren sıcacık ve rahattı. Nane yeşili tüyleri ve kırmızı atkısı olan küçük bir yaratık bir koltukta zıplıyordu. 'Merhaba! Ben Pip!' dedi kulakları seğirerek. 'Gizli köylerden biri olan Devedikenidere'de yaşıyorum.' Emma Pip'in yanına oturdu ve tren hareket etmeye başladı. Pip ona Balpetekı ve Eğrelikovuk gibi adları olan, insanların bal alıp sattığı ve kocaman yaşlı ağaçların altında hikâyeler anlattığı köyleri anlattı.

Tren sisin içinde, tüylü gölgelere benzeyen ağaçların yanından geçerek ilerledi. Pip ona herkesin koyunlara kazak ördüğü bir köyü ve fırınının gün boyu tarçın koktuğu başka bir köyü gösterdi. Emma'nın gümüş yıldız armalı mavi sırt çantası kucağındaydı ve kendini bir kâşif gibi hissediyordu. 'Hiç yolunu kaybediyor musun?' diye sordu. 'Hayır,' dedi Pip. 'Eski demiryolu yolu her zaman bilir.'

Az sonra tren yavaşladı ve hafif bir sarsıntıyla durdu. 'Ray kapalı!' diye seslendi Kondüktör Merrin. Herkes dışarı baktı. Kocaman devrilmiş bir ağaç rayların üzerinde yatıyordu, dalları bir devin çubuk oyunu gibi birbirine dolanmıştı. Yolcular mırıldanıp endişelendi. Emma'nın karnında bir kıpırtı oldu ama cesur olmayı hatırladı. 'Bunu birlikte halledebiliriz,' dedi.

Kondüktör Merrin başını salladı. 'Emma haklı. Dikkatlice düşünelim.' Mor şalı ve bastonuyla kısa, tombul bir kadın öne çıktı. 'Ben Meşe Nine,' dedi gri gözleri pırıldayarak. 'Ben zamanımda çok devrilmiş ağaç gördüm. Güçlü kollara ve iyi bir plana ihtiyacımız var.' Emma ağaca baktı. Büyüktü ama birçok ele göre değil.

Meşe Nine dallara halat bağlayıp hep birlikte çekmelerini önerdi. 'Ama kimde halat var?' diye sordu Pip. 'Çantamda biraz var,' dedi Balpetek'i'ndan bir çiftçi. 'Bende de testere var,' dedi Eğretilikovuk'tan bir marangoz. Emma herkesin aletlerini ve malzemelerini toplamaya yardım etti. Yolcular bir sıra oluşturdu ve Kondüktör Merrin ağaca bir halat bağladı. 'Üçte!' diye seslendi.

Emma saydı: 'Bir, iki, üç!' Herkes çekti. Ağaç gıcırdadı ama kımıldamadı. 'Yine!' dedi Meşe Nine. Emma var gücüyle çekti, kırmızı çizmeleri yosunlu zeminde kaydı. Pip de çekti, uzun kulakları çırpınıyordu. Ağaç yine yerinden kımıldamadı. 'Daha iyi bir açığa ihtiyacımız var,' dedi Emma, sınıfının ağır bir kitaplığı nasıl taşıdığını hatırlayarak. 'Yandan itelim.'

Yolcular ağacın yanına geçti. Emma herkesin sıra halinde birlikte nasıl iteceğini gösterdi. 'Hazır mıyız? İtin!' diye seslendi. Ağaç inledi, sonra yavaşça raylardan yuvarlandı. Herkes sevinçle bağırdı! Kondüktör Merrin düdüğünü çaldı. 'Aferin Emma!' dedi. 'Bir takım gibi çalışmamıza yardım ettin.' Emma'nın yanakları ısındı. 'Meşe Nine'nin planı da yardımcı oldu,' dedi.

Ray açılınca tren yoluna devam etti. Emma ve Pip yan yana oturdu ve Meşe Nine bez çantasından bal kurabiyeleri paylaştı. 'Biliyor musun,' dedi Meşe Nine, 'yeni maceralar gözlerimizi daha büyük ve daha dostça bir dünyaya açabilir.' Emma gizli köyleri ve arkadaş olan yolcuları düşündü. Pencereden dışarı baktı ve sisin dağılmaya başladığını gördü.

Tren, Meşe Nine'nin indiğı küçük bir istasyonda durdu. 'Teşekkür ederim Emma,' dedi. 'İyi bir kafan ve sevgi dolu bir kalbin var.' Pip vedalaşmak için Emma'ya sarıldı. 'Bir sonraki sisli günde yine gel!' dedi. Kondüktör Merrin Emma'ya ceketinden küçük bir pirinç düğme verdi. 'Cesur yardımcımız için,' dedi. Emma düğmeyi sıkıca tuttu ve tren sisin içinde kaybolurken el salladı.

Emma, sis dađılırken demiryolu köprüsünden geri yürüdü. Sıfır Numaralı Peron'un tabelası yok olmuştu. Okulda arkadaşlarına gizli demiryolunu anlattı ama onlar gülüp hayal ettiğini söylediler. Emma sadece gülümsedi ve cebindeki pirinç düğmeye dokundu. Gerçek olduğunu biliyordu ve onu yine bulacağını da biliyordu.

O akşam Emma küçük mavi trenin ve nane yeşili Pip'in resmini çizdi. En üste 'Sıfır Numaralı Peron' yazdı ve resmi duvarına astı. Annesi böyle bir yeri nereden öğrendiğini sordu. Emma, 'Sisli bir maceradan,' dedi. Gizli köyleri ve trenin dostça düdüğünü hayal ederek uykuya daldı.

Ertesi sabah sis geri gelmişti. Emma sarı yağmurluğunu ve kırmızı çizmelerini giydi, okula hazırdı. Demiryolu köprüsünden geçerken tanıdık bir düdük duydu. Döndü ve Sıfır Numaralı Peron'da bekleyen küçük mavi bir tren gördü. Kondüktör Merrin basamaklardan el sallıyordu. Emma gülümsedi ve ona el salladı. Bazı sırların paylaşılacak için olduğunu ve bazı maceraların asla gerçekten bitmediğini biliyordu.

Emma dünyanın, yeter ki dikkatle bakalım, gizli harikalarla dolu olduğunu öğrendi. Bir sorun yolu kapattığında birlikte çalışmanın dağları—ya da en azından devrilmiş bir ağacı—yerinden oynatabileceğini öğrendi. Ve meraklı bir kalbin ve sevgi dolu bir gülümsemenin hiçbir haritada olmayan yerlere kapılar açabileceğini öğrendi. O günden sonra Emma hep sisi ve Sıfır Numaralı Peron'un sırrını gözetti.